

Idet det foreliggende Lovforslag tilfigter en Revision af Fiskeriloven af 5te April 1888, vil det være at undersøge, hvorvidt det hele Syn paa Fiskerisagen, der hviler over den af Fiskerikommissionen af 1873 afgivne Betænkning med tilhørende af bemeldte Kommission udarbejdede Udkast til en Fiskerilov, hvorpaa Loven af 5te April 1888 hovedsagelig er bygget, har været det rette og kan staa sin Prøve over for det Materiale, der siden den Tid er indvundet saa vel ad videnskabelig som ad Erfaringens Vej til Bedømmelsen af dette Spørgsmaal. Det maa nemlig erkendes, at tilstrækkelig Støtte i de nævnte Retninger den Gang fandtes for Berettigelsen af det Standpunkt, paa hvilket Fiskerikommissionen stod, og som var dette, at man alt var paa Veje til at ødelægge og udtømme Fiskeriet, og at, som det hedder i Betænkningen med Hensyn til Indholdet af en Fiskerilov, „Bestemmelserne maa saaledes i det hele blive hemmende, indskrænkende, forbydende“, at derfor „er en Forbudslov nødvendig“. Rigtigheden heraf paastaas og forsikres mange Gange i Betænkningen, hvad der ikke afgiver noget Bevis, medens man forgæves vil søge en rationel Begrundelse af samme i den hele i øvrigt meget omfangsrige Betænkning. Et ret interessant Vidnesbyrd herom finder man i en i Tidenden for 1889-90 Tillæg B., Sp. 339 aftrykt Skrivelse af 18de April 1888 til Indenrigsministeriet fra zoologisk Professor ved Universitetet Chr. Lütken, der var det eneste Medlem med videnskabelig Uddannelse af Fiskerikommissionen af 1873. Det hedder i bemeldte Skrivelse, hvis Dje med er at anbefale Oprettelse af den da paatænkte biologiske Station, bl. a.:

„Da Indenrigsministeriet i sin Tid (1873) anmodede mig om at indtræde i det Fiskeri-Udvalg^{*)}, som skulde forberede

det nu afsluttede Lovgivningsarbejde, gjorde jeg straks opmærksom paa, at den zoologiske Videnskab ingenlunde sad inde med den Kundskab og de Oplysninger, som egentlig udtrævedes for at grundlægge en virkelig rationel, videnskabelig begrundet Fiskerilovgivning. Heller ikke har jeg under de Forhandlinger, der forberedte eller efterfulgte Udvalgets Lovarbejde, undladt at fremhæve, at den manglende Kundskab ikke lod sig bringe til Veje i en Haandvending men vilde koste baade Tid og Bænge. Man maatte derfor foreløbig lade sig nøje med de formentlige Erfaringer, som forelaa, med et Støn om, hvad der kunde være fornuftigt og rimeligt. Bag efter maatte man da søge at bøde paa, hvad der manglede, ved at tilvejebringe de videnskabelige Kendsgerninger og paalidelige Erfaringer, som til enhver Tid kunne staffles.“

I bemeldte Skrivelse nævner Professor Lütken en Række Spørgsmaal, som trænge til Besvarelse:

Det vil næppe kunne bestrides, at naar man tilmed paa et saadant Omraade maa nøjes med formentlige i Stedet for paalidelige Erfaringer og med Støn i Stedet for videnskabelige Kendsgerninger, er man i ikke ringe Grad udiat for at fejle, og der har heri ligget en forøget Opfordring for Udvalget til med de Midler, der have staaet til dets Raadighed, at forsøge at vinde Klarhed over, hvorvidt og i hvilket Omfang den Udtalelse om Loven af 5te April 1888 i det foreliggende Lovforslags Motiver maatte kunne tiltrædes, at „selv om der med Rette har kunnet rejses Indvendinger mod adskillige Enteltheder, maa det dog siges, at man i det hele og store har grebet det rigtigere ved denne Lov.“

Om nu end Lovforslaget, som det hedder i Motiverne, „er i det ydre holdt nær op til den gældende Lov“, spæses der dog at være en ikke uvæsentlig Forskel mellem begge Hovedprincipper. Fiskeriloven af 5te April 1888 slutter sig væsentligst til Fiskeri-

^{*)} Fiskerikommissionen, der nu almindelig benævnes saaledes, kaldte sig selv et „Udvalg“.